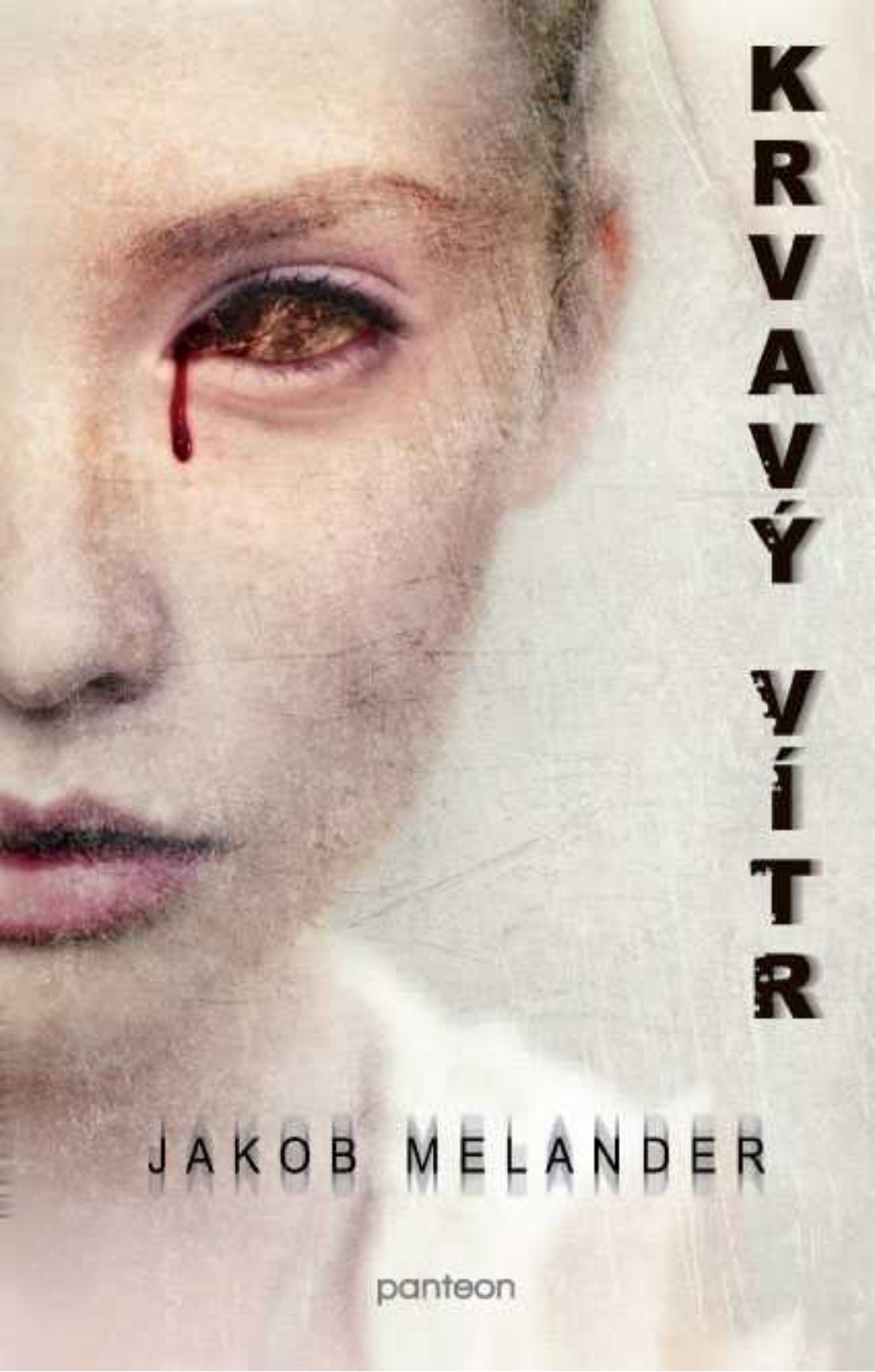

KRVAVÝ VÍTR
JAKOB MELANDER
panteon

KRVAVÝ VÍTR

JAKOB MELANDER

KRVAVÝ VÍTR

JAKOB MELANDER

panteon

Z dánského originálu
Øjesten
Rosinante, København 2013

Copyright © Jakob Melander & Rosinante&Co., Copenhagen 2013
Published by arrangement with the Gyldendal Group Agency
Copyright © 2015 by Panteon
Cover © 2015 by Emil Křižka
Translation © Robert Novotný 2015

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav
www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon
Přeložil: Robert Novotný
Návrh obálky: Emil Křižka
Sazba: DTP Panteon
Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice
Printed in Czechia

ISBN 978-80-87697-39-9

Květen 1953

Øresundem fičí vítr a na vrcholcích vln se v chladném jarním večeru dělá pěna. Červené slunce visí nízko nad zemí, od Amageru táhnou fialové pruhy mraků. Ve stoupavém proudu vzduchu křičí hejno racků stříbřitých a krouží nad mršinou, která se ve vysokých vlnách pohupuje. Na břehu skupina skautů zlézá valy okolo charlottenlundské pevnosti a husím pochodem jde po svazích zarostlých trávou zase dolů. V řadě jeden za druhým, jako lumíci, lezou mezi keře a zase ven. Po pobřežní silnici projede tu a tam auto, jinak je všude pusto.

Malým klukům se klepou kolena, jsou modří zimou, krčí se, slézají dolů a mizí za dělostřeleckými bateriemi a potom se zase objeví o kus dál. První racek se snese k zemi a urve z nafouklého břicha mršiny cár bělavého masa, pak ho rychle následuje druhý. Skauti došli do půlky hráze vedoucí ke břehu, k pobřežní silnici a k charlottenlundskému zámeckému parku, který vypadá jako les.

Jako poslední jde větší, kostnatý kluk a potácí se za ostatními. V silném fičáku lapá po dechu. Na ty, co jdou před ním, ztrácí pořád víc.

Vepředu se zpívá. Vítr jim rve hlasy od úst a vrhá útržky zpěvu dozadu, jemu do tváře.

Tlusťoch a Nudle se šli proběhnout,
utíkaj daleko, Tlusťochovi kaťata prasknou.
Nudle běží dál, líbá ho každá holka,

nakonec ten sprosťák
políbil námořníka Pepka.

Nudle, Nudle, ale teď si pozor dej –
Tlusťoch už jde, v ruce nůž řeznickej.
Nudle, Nudle, ale teď si pozor dej –
Tlusťoch už jde, v ruce nůž řeznickej.

Kluci se jako had táhnou přes pobřežní silnici a mizí mezi kmeny stromů. Louda musí počkat, až po cestě směrem na sever projede osamělý kabriolet. Když projíždí kolem něj, z místa spolujezdce se na něj usměje blonďatá dívka. Pak jsou pryč, a on může přejít.

Mezi stromy ještě vibruje ozvěna hlasů ostatních kluků.

Nudle, Nudle, ale teď si pozor dej –

Na druhé straně silnice přidá do kroku a popobíhá. Batoh mu na zádech poskakuje. Studený kovový rám mu buší do ledvin. Brzy je slyšet jen vítr šumící v korunách stromů a jeho sípavý dech. Dvojitý buchot srdce v něm pumpuje. Stromy se mu před očima otáčejí. Jeden kořen po něm chmátne, popadne ho za nohu a on se zřítí k zemi. Zkroucené větve se natahují a chytají ho. Chce křičet, ale nemůže. Pusu má plnou půdy a shnilých listů. Neslyšně volá o pomoc a rozpřahuje ruce.

Pak je to najednou pryč. Leží na holé lesní půdě, lapá po dechu. Ošívá se, plive zem a listí. Je tu v tom přítmí sám. Pak to v korunách začne zpívat, je to pořád hlasitější. On se posadí, ruce sepjaté kolem kolenou, a zakryje si obličej. Ramínka se mu třesou.

Hlasy se už blíží.

Ječí s větrem, kroutí se nad ním i pod ním, vozí se na něm,

stoupají a klesají v pomalu se vinoucí kadenci, která je pořád hlasitější, jak namísto lehkého přítmí přichází noc. On neví, jak dlouho ten zuřivý nával hlasů trvá. Ví jen, že nakonec se před tím musí sklonit, nechá se tím zaplavit a ve tmě a hrůze zahyne.

Když ho muži se psy a svítilnami najdou, leží na zádech, napůl v tůňce, kolem pusy sliny, hlavu celou zamazanou, s divokým pohledem v očích. Hledali ho celé hodiny. Copak nic neslyšel?

Ale ano, vzlyká do kůže na krku velkému muži s domáckou vůní, dědečkovi, jenž ho bere do náruče. Hlasy. Slyšel hlasy.

Jeden z mužů chodí po palouku se svítilnou a vrtá se nohou v zemi. Hele, říká, nechytili policajti za války toho pilota zrovna tady –?

Ale dědeček mu gestem a pohledem nakáže, aby mlčel. Dědeček, který rozhoduje, který vždycky ví všechno nejlépe.

Pak se vydají zpět k domu, kde čeká maminka. Která nikdy nemluví.

ČÁST 1.

Sobota 14. června

1

„Koukej, Gunnare."

Johannesovi se hlas chvěl rozčilením, drobné tělíčko se mu třáslo napětím. Gunnar se pro sebe usmíval. Zaměstnání průvodce přírodou na Amagerských lukách bylo pro něj snem od té doby, co sem chodil jako skaut. Vstávat tak brzy a nechávat přítelkyni doma v posteli, to ho samozřejmě nebavilo. Ale tohle, to za to všechno stálo. Děti, rozestoupené za ním, se tomu oddávaly tělem i duší, seděly na bobku, klečely na kolenou. Hltaly každé jeho slovíčko, každý pohyb. Voda plná řas tichounce šplouchala o písčitý a zarostlý břeh. V korunách stromů visících nad vodu si prozpěvoval lehký větřík. Z jezera sledoval jejich podivné počínání osamělý racek.

Johannes seděl na bobku, skoro až dole u okraje vody, a ukazoval na suché zbytky, jež visely ze stonku nějaké rostliny. V mírném větříku se pohupovaly.

„Výborně, Johannesi. Pojďte se sem všichni podívat, co Johannes našel." Gunnar počkal, dokud se kolem něj neshromáždily všechny děti, a pokračoval. „Tohle je pokožka z nymfy velkého šídla hnědého, jednoho z našich největších druhů hmyzu. Šídla mají proměnu nedokonalou. To znamená, že neprocházejí stadiem kukly." Díval se kolem dokola, aby se ujistil, že to všichni chápou. Děti mu visely na rtech. „Nymfy žijí ve vodních tocích a v tůních až tři roky. Pak, když jsou dost staré, asi tak v květnu, červnu nebo červenci, vylezou na břeh a z pokožky se svléknou. Vidíte tyhle bílé nitky? To je dýchací trakt, který se ke konci stadia nymfy otevře, aby šídlo mohlo vylézt ven. Říká se jim vzdušnice –"

„A jak se pohybují?“ ptalo se jedno z dětí.

„No mají přece nohy.“ Gunnar se zasmál. S tím, co řekl pak, udělal vždycky štěstí. „Ale když sebou ve vodě potřebují pořádně mrsknout, pěkně si prdnou. Jejich střeva totiž fungují jako tryskový motor. A to je pak fofr.“ Ukázal rukou, jakým fofrem si to nymfa šídla dokáže vodou frčet. Děti smíchy div nepopadaly na zem. Jen pár dívek dělalo obličeje a strčily hlavy k sobě.

Zezadu ho za větrovku zatahal Izmael.

„Počkej chvíli, Izmaeli. Jen co tohle…“

Kluk ho zatahal znovu.

„Gunnare, podívej se. Co je to?“

„Kde?“ Gunnar se otočil.

„Tamhle.“ Izmael ukazoval dál podél břehu. Bylo to napůl skryté za několika keři, až u samého břehu. Něco velkého, na slunci nějak nažloutlého. Zpola to vězelo v temné, nehybné vodě.

Udělalo se teplo. Měl by si tu větrovku sundat.

„To nevím, Izmaeli. Půjdeme se na to podívat.“

V čele hloučku šel Gunnar pomalu podél břehu. Po několika krocích se zastavil. Nad nimi nějaké letadlo za sebou táhlo přes nebeskou modř bílý pruh.

„Radši počkejte tady, mládeži.“

Ležela nahá na zádech, napůl na břehu, roztažené nohy od kolenou dolů ve vodě. Pokožku měla žlutavou, jako z vosku. Černé vlasy jí v suchých, neživých chomáčích ležely přes obličej.

Váhavě popošel o krok blíž. Z temné díry pod jejím obočím se vznesla moucha a s bzukotem odlétla nad klidnou vodu.

Jedno z dětí se za ním rozplakalo.

2

Sestupná basová linka Johna Paula Jonese fungovala jako ponuré pozadí pro nervózně těkavou kytaru Jimmyho Page. Kombinace basy Fender a Telecasteru duní člověku v hlavě přesně tím nepopsatelným, fantastickým způsobem, který je lepší než drogy a skoro stejně dobrý jako sex.

Been dazed and confused for so long it's not true
Wanted a woman, never bargained for you

„Člověče, posloucháš mě?" Z hlavy Ulrika Sommera na druhé straně velkého, tmavého psacího stolu zbyla na pozadí obrovského panoramatického okna jen silueta. Jeho obličej byl jako jedna černá plocha, až na oči. Ty mu svítily.

„Ano." Lars se se svým skoro dvoumetrovým, čtyřiačtyřicetiletým tělem pohupoval na špičkách, oči zavřené. Kancelář páchla linoleem, prachem a starým potem.

Lots of people talkin', few of them know
The soul of a woman was created below

Crescendo.

Celé první album Led Zeppelin měl v sobě uložené jako na harddisku, stačilo jen zapínat a vypínat, jak se mu chtělo.

Lars otevřel oči. Když se podíval ulicí Edvarda Falcka, za siluetou svého starého kamaráda viděl koruny stromů v Tivoli. Nad nimi do výšky čněla věž nebeského kolotoče a gondoly na ruském kole vypadaly v ranním světle nad zelenými stromy

jako zmrzlé kapky. Za nimi byl vidět hotel SAS a vpravo pak Glyptotéka se zahradou připomínající oázu. V noci pršelo. Všechno bylo svěží, s čistými barvami.

Takový výhled měl Ulrik už spoustu let a zřejmě ho bude mít i dál. Ale mezi nimi dvěma se stalo něco, co se už nedá vrátit. Někde mezi minulostí a přítomností se všechno změnilo.

Nezdálo se, že to Ulrik tak docela pochopil.

„Hm." Zástupce policejního komisaře si mnul čelo, díval se na psací podložku na svém stole, hrál si s horním knoflíkem na saku uniformy. Pak si odkašlal.

„Kdes byl?"

Lars se podíval stranou a zakašlal.

„Letěl jsem do Atén, půjčil jsem si auto a jel jsem, dokud to nešlo dál."

„Aha. A kdepak to bylo?"

„Není to snad jedno?"

„Já vlastně…" Ulrik si povzdychl. „Jsem tvůj kamarád."

„To neznáš. Kato Vasiliki. Místečko, kam se jezdí koupat Řekové. Není tam co dělat. Je to díra."

Ulrik vypadal, jako by přemýšlel. To mu šlo. Vypadat, jako že přemýšlí. Právě tahle schopnost mu víc než která jiná pomohla k té poslední hvězdičce na výložkách. Pak se usmál. Od ucha k uchu.

„No jo, ale to je přece fajn." Ulrik posunul plnicí pero na stole o pět centimetrů doprava a seděl s rukama složenýma před sebou. „Těší mě, žes měl dobrou dovolenou. Jestli ji tady někdo potřeboval, tak právě ty." Na chvilku se odmlčel. „Byl bych rád, kdyby to dál šlo tak jako dřív. A doufám…"

Když Ulrik mluvil, do očí se Larsovi nepodíval. Ten ho neposlouchal. Vlastně bylo zvláštní, že ho to nenapadlo dřív, jak moc se Ulrik podobá lasičce. Pusa se zvířeti otvírala a zavírala, ale nevyšla z ní ani hláska. Lars přemýšlel o svých pocitech,

hledal v sobě hněv. Ale ten byl pryč. Zůstala jen velká prázdná díra.

Byl zase doma.

Jak lasička pohybovala pusou, staly se z toho zvuky a slova.

„… a abych dokázal, že to myslím vážně, schoval jsem ti tohle: Povedeš vyšetřování vraždy. Volali sem na oddělení před půlhodinou. Je to na Amagerských lukách." Lasička mu přes stůl podala tenkou složku. Lars po ní automaticky natáhl ruku. Jejich ruce o sebe zavadily. Oba se podívali stranou.

Ulrik vstal a přejel si dlaní po saku uniformy.

„Vítej doma. Je dobře, že tě tu zase máme." Zaváhal. Pak natáhl ruku. Lars si přehodil složku do levice a mechanickým pohybem Ulrikovu nataženou ruku stiskl. Potřeboval vypadnout. A to hned.

„Počkej," řekl Ulrik. „Přišla sem nějaká holka z Koldingu. Že prý je šikovná. Chce se podívat, jak se to dělá u nás tady ve velkoměstě. Říkal jsem si, jestli by ses jí nemohl ujmout." Ulrik se podíval na nějaký list papíru na svém stole. „Bissenová – Sanne Bissenová."

Lars zamžoural. Povzdychl si. Zrovna tohle mu ještě scházelo.

„Jdu si najít služební vůz."

Ulrik se usmál. Pravděpodobně úlevou.

Lars si hodil bundu přes rameno, otevřel dveře a znovu se otočil.

„Šéf vražd je u sebe?"

Ulrik si zrovna sedal a samým překvapením do křesla poslední kousek dopadl.

„Ehm, dneska? Myslím… nemá volno?"

Lars neodpověděl a odešel, konec Ulrikovy věty za ním uťaly dveře.

Venku v předkanceláři několik vteřin nerozhodně stál, vy-

táhl z náprsní kapsy obálku a škrábal si její hranou o trošku moc dlouhé strniště. Pak pokynul Ulrikově sekretářce, která zrovna měla delší telefonní hovor, šel k přihrádkám na poštu a položil obálku do té, která patřila šéfovi oddělení vražd.

3

Lars jel Dělostřeleckou ulicí až tam, kde obchodní aktivity sestávaly povětšinou z autovrakovišť, rozpadajících se skladištních budov pomalovaných graffiti, které už vlastně nikdo nevyužíval, z autobusových garáží a zarostlých stavebních parcel. Na druhé straně přístavu stála na pozadí jasně modrého nebe elektrárna a teplárna H. C. Ørsteda. Zahnul do ulice u skládky a dojel prašnou cestou na Amagerská luka. Dál pokračoval spletí pěšin podle toho, jak ho v praskajícím mobilu naváděl Toke.

Za ním se vznášela vířící oblaka prachu. Dál vpředu se otvírala černá plocha moře, na druhé straně rostly keře a stromy. Na okraji vody stáli kolegové v křiklavě žlutých vestách. Přejel přes můstek a zaparkoval za dodávkou techniků.

„Fajn, Toke. Už jsem tady."

Lars zatáhl ruční brzdu a otočil klíčkem v zapalování. Motor zahekal a zhasl. Lars krátce zabubnoval prsty na volant a vystoupil. Před ním se cesta stáčela doleva. Za řadou aut bylo houští keřů a malých stromů. Od vší té zeleně se odrážely Tokeho světlé rozčepýřené vlasy.

Lars zabouchl dveře vozu a vydal se k němu.

„Jak to vypadá?"

„Pojď se radši podívat sám." Toke zvedl policejní pásku, aby ji Lars mohl podlézt, a vedl ho hustým křovím ke břehu.

„Mimochodem: tak tě tu zase vítám." Toke odtáhl na stranu větev, aby Lars mohl projít. „Měl ses… byl to prima výlet?" Lars neodpověděl a Toke se stejnou kadencí pokračoval: „Našel ji nějaký průvodce přírodou. Byl se tu podívat na tůňky se

čtvrtou třídou ze školy Pedera Lykkeho. Kdybys s ním chtěl mluvit, sedí pořád někde v autě."

„V sobotu?"

„Průvodce žádný jiný den nemohl." Toke pokrčil rameny.

Lars zabručel a obešel jámu plnou bláta.

„Hýbali s ní?"

„Ne. On se prý ničeho ani nedotkl. Tak jsme tady."

Voda plná řas sténala pod červnovým sluncem a ani se nehnula. Nad nimi křičela čejka. U břehu hekticky pobíhali lidé. Allan Raben, který se vždycky hned zpotil, stál v předklonu a zkoumal cosi na zemi mezi křovím a okrajem vody. Kousek stranou stáli dva policajti v uniformě a popíjeli kávu z termosky. Tři technici v bílých oblecích, s maskami na obličeji a návleky na botách zajišťovali stopy. Frelsén stál ve vodě a skláněl se nad žlutavě bílým tělem, které trčelo z vody ven a zpola leželo na břehu. Ten jako jediný měl holínky. Na nose mu visely brýle ve zlatých obroučkách, vlasy mu trčely do vzduchu. Jeden z techniků na Larse zamával. V tmavém obličeji se mu zatřpytily zuby.

„Ahoj, Larsi. Rád tě zase vidím. Už jsme skoro hotoví, pak se do toho můžete pustit vy."

„To je krása, Binte." Lars se otočil k Tokemu. „Toho průvodce nech běžet. Řekni mu, že možná zavoláme později. Kde je ta… Bissenová?"

„Bissenová?"

„Sanne Bissenová. Policejní asistentka z Koldingu."

„Stojím tady," ozval se za ním chraplavý ženský hlas. Její jutský přízvuk nebyl tak nápadný, jak očekával.

Otočil se. Za ním stála hezká světlovláska s nataženou rukou. On jí taky podal ruku. Měla pevný, suchý stisk. Byla vysoká, skoro hubená. Rozcuchané vlasy jí spadaly přes krk a uši, ale z živých šedých očí si je odhrnula. Nos a tváře měla posypané pihami. Měla džíny a na nohou až moc velké holínky.

„Ty jsi určitě Lars.“ Usmála se. Lars se taky pokusil o úsměv. Šlo to překvapivě dobře.

„Vítej.“ Pak kývl směrem k mrtvému tělu a podíval se na ni. Nemohlo být na škodu se podívat, co v ní je. „Můžeš mi rychle říct, jak to vypadá?“

Sanne se podívala z Tokeho na soudního lékaře Frelséna, který se mělkou vodou brodil k nim. Za chůze si sundal latexové rukavice.

„Jo, takže –“

„Nech ji být.“ Frelsén si strčil rukavice do zadní kapsy. „Tohle je zajímavé. Ona je prezervovaná. Stejnou metodou, jaká se používá u mrtvých těl darovaných na vědecké účely.“

„Takže podle vás jde o hanobení mrtvoly?“ Sanne měla tváře celé červené.

„Když někdo daruje svoje tělo vědě, zřídkakdy odchází z údolí nářků, kterým tenhle svět je, s kulkou v srdci.“ Frelsén si ukazováčkem postrčil brýle výš na nos. „Je to opravdu lahůdka, hned nad levým prsem. V místě, kde kulka vnikla do těla, našel Bint slaboučkou korónu od střelného prachu. A pak jí vyřízli oči.“

Rozhostilo se ticho.

„Bint?“ zeptala se Sanne po chvíli. Hlas se jí třásl jen nepatrně.

„Wallid Bint,“ vysvětloval Lars. „Křestním jménem mu říkáme málokdy. Dobře,“ řekl pak Frelsénovi. „Můžeš to vzít od začátku?“

„Pojďte se mnou.“ Frelsén na ně mávl, aby šli za ním, a sám šel do vody, okolo mrtvoly na druhou stranu. Lars, Sanne a Toke zůstali stát na břehu. Allan stál na okraji vody kousek odtamtud.

Ve vzduchu visel zápach připomínající nemocnici a mísil se s pachem řas. Lars se podíval dolů.

Ležela na zádech, nahá, s lehce roztaženýma nohama. Pod zády měla nějaký kořen, prsa vystrčená. Mrtvola měla nepřirozený, žlutavě bílý odstín, vypadala jako z gumy. Od kolenou dolů ji zakrývala voda, zbytek těla ležel na břehu. Tmavé pubické ochlupení buď bylo hodně skrovné, nebo začalo růst poté, co se oholila. V posmrtné ztuhlosti měla obě předloktí natažená kolmo vzhůru a ve zkrouceném obličeji výraz hrůzy a znechucení. Nad levým prsem byla vidět roztřepená díra od kulky.

„Mladá žena," řekl Frelsén. „Pravděpodobně z východní Evropy, pravděpodobně prostitutka. Usmrtila ji kulka, která jí prošla srdcem. Soudě podle stavu tu neležela víc než osm hodin." Zvedl mrtvé z vody spodek nohy tak, aby viděli na její prsty. Mohli si všimnout, jak má pokožku svraštělou, ale taky poznali, že rozklad těla moc nepokročil. Frelsén vytáhl z náprsní kapsy malou baterku a posvítil do směsi bláta, řas a písku pod jejím levým ramenem. Něco se tam zalesklo.

„Podle Binta je to sklo."

Lars se podíval přes vodu směrem k Ørestadu, schovanému za nízkým porostem.

„Jak je to dlouho?"

Frelsén se narovnal v zádech.

„… co umřela? Na to ji musíme ještě ohledat. Ale už teď bych řekl, že by se dala předložit následující chronologie: Nejdřív jí vyřízli oči – zřejmě jí dali něco na umrtvení, když jsou ty řezy tak čisté – a potom ji zastřelili."

„Byla… byla při vědomí… během toho?" Sanne si odkašlala.

„Když jí vyřezávali oči? To sotva. A potom? Soudě podle výrazu v tváři ano."

„Fujtajksl," zašeptal za nimi Allan. Dokonce i technici přestali pracovat.

Lars zvýšil hlas.

„Kdy ji přivezli sem?“

Allan si vzal na pomoc svůj poznámkový blok.

„Tadyhle tím křovím sem někdo táhl něco těžkého. Bint našel několik vláken z jakési látky, možná z koberce do auta. Konečně jsou tu šlápoty, velikost pětačtyřicet. A nahoře u cesty jsou taky stopy po pneumatikách.“ Allan ukázal palcem přes rameno.

„Dobře,“ řekl Lars. „Zavolejte sem psy. Uvidíme, jestli něco najdou.“

Frelsén si mnul ruce.

„Vítej zpátky z dovolené, Larsi. Tak pojďte – sem dolů,“ rozkazoval rozhodným hlasem někomu za nimi. Dolů po zarostlém svahu tam balancovali s nosítky dva saniťáci.

Lars zavřel oči. Nejradši by zase byl na Kato Vasiliki. V Nikkiho pobřežní restauraci. Aby zase nemusel dělat nic jiného než popíjet frappé a půllitry amstelu a koukat přes vodu na Patras.

4

Bylo skoro sedm hodin, když si Lars konečně odemykal dveře na náměstí Folmera Bendtsena číslo 2. Zrovna když strčil klíč do zámku, ze stanice Nørrebro vyjížděl s rámusem vlak příměstské dráhy. Z toho hluku a tlaku vzduchu se vedle před kioskem rozevlály reklamní plakáty novin. Do jízdní dráhy to odfouklo utrženou stránku. Z hospody U Kruhu vedle v domě se ozýval cinkot lahví. Kamarádi tam uklidňovali nějakého opilce. Lars unaveným pohybem strčil do dveří, popadl sáček s thajským jídlem, co si koupil domů, a šlapal do druhého patra. První den v práci po dvou měsících dovolené. Přes práh už se sotva vlekl.

Když mrtvolu odvezli, poslal Allana, aby obešel okolí, amagerský Danhostel Copenhagen a zahrádkářská sdružení. Podle Frelséna tam mrtvou pohodili někdy po půlnoci. Pravděpodobnost, že by někdo něco viděl, byla mizivá. Ale zeptat se přece jen museli, jako vždycky. Sanne a Toke jeli s polaroidovou fotkou mrtvé do Vesterbro a měli ji tam ukázat holkám na ulici. Snad ji tam někdo znal. Pokud ne, mohlo by to s identifikací nějakou dobu trvat. On sám prošel všechny zprávy o zmizelých osobách za poslední tři měsíce. Bez výsledku.

Allan ani Sanne s Tokem se už nevrátili, a po příliš mnoha kafích a příliš mnoha policejních zprávách – Ulrik se na něj přišel dvakrát podívat, prohodili spolu jen několik vět sestávajících z jednoslabičných slov – vstal a šel domů.

Když se dveře otevřely, vyrazil mu vstříc zatuchlý, lehce plesnivý vzduch. Nebyl v bytě od chvíle, kdy si tam večer před odletem do Atén nastěhoval věci.

Byt sestával ze vstupní chodbičky, dvou pokojů s okny do ulice a ložnice a kuchyně směrem do dvora. Po levé straně hned za dveřmi se nacházela miniaturní koupelna. Kupodivu se společnosti na obnovu města podařilo sem dostat sprchu. Všude tam bude mokro, ale aspoň že tam koupelna je.

V prvním pokoji stály stěhovací bedny se stereo soupravou a elpíčky a taky stůl. Sáček s jídlem odhodil, praštil sebou na židli, skopnul z nohou tenisky, strhnul si z ramenou bundu a hodil ji za sebe do rohu. Zapálil si kingsku a dal si nohy nahoru.

Uf.

Nikotin mu proudil tělem a vrážel se mu do mozku a on se díval kolem sebe. Pilinová tapeta, osmdesátá léta. Barva na stěnách a stropě nejspíš kdysi byla bílá, ale po skoro třiceti letech a nesčetných cigaretách zašla do neurčitého žlutavého odstínu. S tím by se mělo něco udělat. S cigaretou v koutku úst vstal, strčil si ruce do kapes a prošel dveřmi do druhého pokoje. Další bedny, ošoupaná pohovka. Televize. Otevřel dveře na balkon. Panty zaúpěly. Kouř z cigarety se smíchal se smradem benzinu a pachem teplého asfaltu. Do kruhového objezdu s klapotem a rachotem vjížděla rozpadající se toyota v barvě lilku. Silnice, chodníky, domy – všechno bylo propečené a ze všeho sálalo nahromaděné sluneční teplo. Vyhrnul si rukávy u košile a potáhl z cigarety. Rozhlížel se po náměstí Folmera Bendtsena a díval se pod železniční nadjezd, kde se Orlí ulice sbíhala s Bregnerødskou. Na druhé straně kruhového objezdu byl jeden ze všudypřítomných zelinářů a taky obchod, kde podle vývěsního štítu prodávali tlumiče hluku pro auta.

Tady byl tedy doma.

Cvrnknul nedopalek z balkonu dolů a šel zase dovnitř, dveře nechal otevřené. Obešel kuchyň. Standardní kodaňská kuchyň, s úzkým dvoudílným oknem do tmavého dvora. Mléko dal

do ledničky, kafe a ovesné vločky do zamaštěné skříňky nad kuchyňskou linkou. Pak našel bednu s nádobím, vylovil talíř a vidličku a omyl si je pod tekoucí vodou.

Obrázek té mrtvé ženy mu nešel z hlavy. Ležela nahá a zranitelná na břehu, prázdné oční jamky zíraly do prázdna. Utřel vidličku, položil ji do talíře a šel do pokoje. Dostal hlad, ale nejdřív musel zapojit stereo. Bez muziky to nejde.

Našel v bednách nízkou polici, přivlekl a rozestavěl zesilovač, předzesilovač a reproduktory, všechno pospojoval a strčil zástrčku do zdi. Teď už mu chyběl jen gramofon, starý Rega P1. Vytáhl ho z bedny, postavil na polici vedle zesilovače a zapojil kabely.

Nějakou dobu trvalo, než našel tu správnou bednu s elpíčky, ale za chvilku už spustil jehlu na Get Yer Ya-Ya's Out a mohl se vrhnout na kuře s oříšky kešú a ostrým chilli.

O něco později ve druhém pokoji zapojil televizi, otočil ji, aby na ni od stolu viděl, a úplně ztlumil zvuk. Na obrazovce běžel pořad o bydlení. Jakýsi herec pomáhal nějakému účetnímu stavět u rodinného domku verandu. Lars se s rukama sepnutýma za krkem houpal na židli.

Proč jí vrah vyřízl oči? Viděla něco, co vidět neměla? Něco, co vidět nesměla?

Vyfoukl ke stropu potrhaný kroužek kouře.

Z bytu nad ním se ozvala obrovská rána a po ní přišly hlasité nadávky.

Dva měsíce v tomhle vakuu, a bude odsud pryč.

Květen 1953

Sedí v pohovce od chvíle, kdy ho dědeček a chlapi předchozího večera přinesli domů z lesa. Ráno se na něj dědeček jenom tak podívá. Pak popadne lékařskou brašnu, jde navštívit nemocné. Maminka sedí v houpacím křesle a zírá před sebe. Jako vždycky.

Houpá se sem a tam, vrz vrz – vrz vrz. On vstane a pohladí ji po tváři bledé jako porcelán. Povadlá pleť se jí chvěje a pod jeho prsty ucukává.

Musí jí dát něco na posilněnou. Stáhne ze sebe sako a jde do kuchyně. Nalije vodu do hrnce a zapálí ve starých litinových kamnech. Na teplou šťávu. Z hrnků s anglickými motivy, které jim dědeček zakazuje používat.

Cestou dolů do sklepa se jde na maminku mrknout. Sedí tak, jako když od ní odcházel, s kamennou tváří, ruce složené v klíně. V houpacím křesle v prázdném pokoji. Oknem dopadá dovnitř sluneční světlo, přes široká prkna na podlaze se táhnou obdélníky a čtverce. Ve vzduchu tancuje prach. On spěchá do sklepa, přelézá tu spoustu harampádí, co tam dědeček má. V prosklené skříni najde hrnek a talířek.

A rychle po schodech nahoru. Aby nemusel poslouchat ty hlasy.

Voda na kamnech se už začíná vařit. On do půlky hrnku nalije šťávu z černého rybízu a dolije ji teplou vodou. Do husté směsi v hrnku nadrobí suchar. Už má v ruce lžičku, ale vtom si všimne, že talířek je popraskaný. Od okraje, kde je kousek odštípnutý, se rozbíhají praskliny a prořezávají se glazurou.

Najednou v něm vzkypí vztek. Dneska musí být všechno v pořádku. Odtrhne hrnek a talířek od sebe. Po kuchyňském stole se rozšplouchne šťáva s drobky sucharu. Talířek letí do dřezu a rozbije se. Ve výlevce cinká déšť roztříštěného porcelánu.

Znovu tedy musí jít dolů do sklepa a protlačit se v pumpkách kolem dědečkových věcí.

Prosklená skříň dole pod schody je otevřená. Snad ji prve nezapomněl zavřít? Seshora z pokoje je slyšet monotónní vrzání houpacího křesla. Sáhne po posledním talířku úplně vzadu na poličce, sevře porcelán v prstech a zavadí o hlavičku hřebíku, která vzadu v rohu vykukuje. Hřebík s tichým kliknutím zajede dovnitř a skříň se otočí směrem k němu. Ve stěně za ní je černá díra. Zevnitř se vyvalí plesnivý vzduch: hniloba a chemikálie.

Najde na polici pod skříní pahýl svíčky a zapálí ji. Tma je tak veliká, že záři plamene pohltí. On zkusmo dá nohu na polici ve skříni a stoupne si na ni. Otvorem ve stěně je vidět na horní stupně schodiště, jež pod sebou má.

Napočítá patnáct schodů, než dojde k patě schodiště. Šmátrá kolem sebe a jde dál, pahýl svíčky má před sebou jako štít. Okolo jejího světla tancují neklidné tvary, ožívají a vyskakují pokaždé, když se plamínek zatřepotá. Podél stěn jsou police, krabice, bedny s cedulkami, na nich jsou namalované názvy: Cyclotol, Husqvarna, Composition B. A další, které nezná. Hirtenberger 5,6 x 50 Mag.

Police se táhnou vysoko nad ním. On zvedne ruku s pahýlem svíčky nad hlavu. Světlo se zatřpytí ve sklenici na jedné z polic, v kalné tekutině se tam vznášejí dvě bledé, bílé, rozplizlé koule s šedými zornicemi. Za nimi se jako závoj táhne svalová tkáň a roztřepené šlachy. To jsou zbytky z dědečkovy praxe? Zalapá po dechu, jak mu srdce poskočí. Pahýl svíčky mu upadne na zem, zaprská a odkutálí se. On si klekne a třesoucíma se rukama šmátrá po podlaze.

Pak ho přepadnou hlasy z lesa a pomalu se otáčejí kolem něj.

Když ze sklepa vyleze, je už noc. Maminka pořád sedí v pokoji a houpe se, vrzvrz. Dědeček se ještě nevrátil.

Postavil sklenici na hráčský stolek. Bledá bílá tělesa se ve šplouchající kapalině lehce pohupují a pomaloučku upadají do klidu. Stojí před ní, na kolena a čelo se mu lepí koláče prachu. Obličej má ušmudlaný.

Ona se na sklenici nedívá. Rty se jí kroutí do prapodivného úsměvu, zornice černé jako uhel. Vzhlédne k němu a poprvé promluví.

Vzal si je otec. Otec si vzal všechno.

Neděle 15. června

5

Do spánku se mu zařízl nějaký šílený hukot a zavrtal se mu do zvukovodu. S trhnutím se posadil a praštil se čelem o hranu malé komody vedle postele.

„Au, do…“

Svíjel se a držel si na bolavém místě ruku. Muzika spustila znovu. Napůl poslepu ten pekelný stroj našmátral a jen tak tak, že ho nevyhodil z okna. Pak ho napadlo telefon vypnout.

Požehnaný klid.

Nato se do stanice naproti s rachotem přihrnul vlak, okna v pokoji zacinkala. Vítejte v Nørrebro.

Rychle se vykoupal, dal si ovesné vločky, oblékl se – tmavě modrá volná košile, džíny a tenisky –, pak kafe a ranní cigáro, a rychle z domu. Měli se v devět hodin sejít s Frelsénem v Ústavu soudního lékařství k pitvě a ohledání mrtvoly.

Osmadvacet minut poté. Lars přeběhl ulici u bělidla směrem k ulici Frederika V. Udýchaný utíkal podél Městského parku a díval se nahoru. Další z řady modrých dnů, s nekonečným nebem. Když se blížil ke vchodu do Ústavu soudního lékařství v čísle 11, pomalu ho dojel bílý Fiat 500. Ve staženém okénku se objevila Sanne.

„Dobré ráno.“

„Ahoj… chtěl jsem říct: Dobré ráno.“

Ustoupil, aby mohla vjet na prázdné parkoviště. Počkal na opačné straně auta, než vystoupila.

„Tak jsme se chytli.“ Centrální zamykání cvaklo a Sanne zvedla hlavu. „Pár hodin to trvalo, ale nakonec jsme našli dvě

holky ze Slovenska. Nejdřív nechtěly nic říct, ale pak jsem je vzala do kavárny a řekla Tokemu, aby koukal zmizet… No jo, a taky to chtělo dvě *caffè latte*."

„Dobrá práce. Povídej."

Po schodech nahoru k budově šli spolu. Lars se přede dveřmi zastavil a ustoupil stranou, aby mohla projít skupina studentů. Sanne pokračovala.

„Jmenovala se Mira, byla z Bratislavy. Dělila se s těmi dvěma o pokoj v Mysundské ulici. Potom jsem tam s nimi šla – pro její věci." Sanne něco spolkla. „Všechno je to u nás na ředitelství."

„Kdo jí dělal pasáka?"

„Mluvily o dvou bratrech, kosovských Albáncích, jmenují se myslím Bukoshi. Říká ti to něco?"

Lars přikývl.

„Nic moc se jim povídat nechtělo," pokračovala Sanne. „Říkaly, že necelý týden předtím, než zmizela, ji oba v tom pokoji zmlátili. To mimochodem bylo…" Vytáhla blok. „… čtvrtého května."

„Na den osvobození?" Lars ji popadl za rukáv a táhl ji ke dveřím. „Pojď. Čekají na nás –"

Vtom se dveře otevřely a vyšel z nich Ulrik. V čerstvě vyžehlené uniformě.

„Larsi, Sanne. To je dobře, že jsem vás tu chytil…" Zaváhal, ruce strčil do kapes. „Mluvil jsem teď ráno se šéfem z oddělení vražd." Zkoumavě se zadíval na Larse. Ten nic neříkal a vyčkával. Ulrik si povzdechl.

„Požádal jsi o přeložení k policii na sever Sjællandu, do Helsingøru – je to tak?" Dýchal teď o maličko rychleji.

„Potřeboval bych změnit vzduch." Lars pokrčil rameny.

Sanne udělala skoro neznatelný krok zpátky a dívala se z jednoho na druhého.

„Býval by sis třeba dokázal představit, že bys to nejdřív oznámil mně? Jako nadřízenému, jako… kamarádovi?“

„Ne, vlastně ani ne.“

Ulrik zalapal po dechu.

„Jestliže jsi na odchodu, nemůžeš vést vyšetřování vraždy. S okamžitou platností tě z toho případu odvolávám.“

Lars vylovil cigaretu. Teď přece mohl aspoň kouřit.

„Nehodláš na to něco říct?“

Lars znovu pokrčil rameny a zapálil si cigaretu. Nic v podstatě říkat nehodlal.

Ulrik si sundal čepici a otřel si z čela pot.

„Tu vraždu přebírám já.“ Znovu si čepici nasadil. „V Centru Juliany Marie leží oběť znásilnění ze včerejší noci. Kromě toho znásilnění ji ještě zbili. Ten případ je teď tvůj. Máš k sobě Kima A., Franka, Lisu Bakovou a Tokeho. Sanne a Allan budou u mě.“ Oči se mu pod čepicí od uniformy zaleskly. „Pochopil jsem to tak, že ani nejsi nijak nadšený z toho, že dostaneš nového parťáka?“

Hergot. A ještě k tomu Kima A. Lars si naplnil plíce posledním šlukem, odhodil vajgl a patou ho rozmázl.

Sanne se po něm ublíženě podívala a šla za Ulrikem dovnitř.

6

Schodiště č. 5, třetí patro. Centrum Juliany Marie, středisko Královské nemocnice pro sexuální přečiny. Lars vystoupil z výtahu, očima přejel po cedulkách, které v široké chodbě visely u stropu. Oddělení 5032 leželo směrem k ulici Tagensvej a doprava. Systém číslování v Královské nemocnici byl vlastně kouzelně jednoduchý, ale v praxi se nedal až tak snadno dešifrovat, jak si tehdy v sedmdesátých letech představovali, když nemocnici stavěli.

Lars zahnul chodbou doprava a došel patnáct kroků k recepci. Ukázal policejní odznak.

„Lars Winkler, oddělení násilné trestné činnosti. Přivezli k vám dnes v noci znásilněnou ženu?"

Sestra si prohlížela odznak a přikývla.

„Bylo to brzy ráno. Seženu doktora."

Slovům v telefonu nerozuměl, ale ani ne za minutu přišla z druhé strany chodby lékařka. Byla ne zrovna vysoká, pevně stavěná, na hlavě mikádo neurčité barvy, za červenými designovými brýlemi bystré šedé oči. Lars se představil a znovu ukázal odznak.

„Já jsem Christine Foghová. Pojďte se mnou."

Vedla ho do kanceláře, která měla okno směrem k Panumovu ústavu a jeho mohutným, betonově šedivým sloupovým galeriím na druhé straně ulice. Vrcholky stromů v Amorově parku – že se jmenuje zrovna takhle – se snažily ten výhled trochu zněžnit. Ona se posadila na okraj židle u psacího stolu, ruce sepjaté mezi koleny, a vyčkávala. Jeho nevyzvala, aby se posadil.

V malé kanceláři bylo dusno. Lars se rozhlédl a posadil se na jedinou další židli, jež stála u stěny naproti oknu. Z náprsní kapsy vytáhl poznámkový blok a pero. Po šíji a v podpaží mu stékal pot.

„Předali mi ten případ teď, před deseti minutami, takže neznám ani jméno oběti. Můžete mi říct podrobnosti?“

„Podrobnosti?“ Otočila hlavu a dívala se ven z okna.

„Kdo to je, kde se to stalo a kdy.“ Pokusil se o úsměv. Ona si sundala brýle a položila si je před sebe, vrškem dolů a stranicemi směrem k němu.

„Víte, kolik sexuálních přečinů se ročně v Dánsku oznámí?“

„Nemám v hlavě přesné číslo, ale myslím, že přes tři stovky?“

„Pět set. Přibližně dva denně.“

Lars neodpověděl a prohlížel si ji. Ve slunečním světle, které dopadalo dovnitř oknem, jí obličej žhnul. Pak se otočila k němu.

„A jenom sto se jich dostane před soud.“

Snažil se dát dohromady odpověď. Že to často je tvrzení proti tvrzení, že to číslo zahrnuje i falešná oznámení, ale v momentě, kdy otevřel pusu, ho přerušila.

„K tomu musíme přičíst případy, které nikdo neoznámí. Ale Stine Bangová –“ Vstala. „Pojďte se mnou.“

Lars vstal a šel za ní. Vyšli z kanceláře ven a kráčeli chodbou.

„Jela v noci domů, od Nørreportu směrem k Trondheimské ulici, bylo asi dvacet minut před třetí hodinou. Jela na kole, ale ve Východní hradební ulici, hned za Nørreportem, píchla. A tak kolo vedla. Za Stříbrnou ulicí si všimla, že ji někdo sleduje. A tak přidala do kroku.“ Její boty v chodbě práskaly, jak ta slova postupně byla pořád víc staccato. „Hned za Státním uměleckým muzeem ji popadl, uhodil do hlavy a donutil ji přejít přes ulici do Východního parku.“ Najednou se zastavila a ztišila hlas. „Táhne ji nahoru na násep, rány a kopance na ni

jen prší. Ona křičí, ale kdo by ji slyšel? Nahoře na náspu ji dál bije, rve z ní šaty a strká ji dál. A tam – před Dánským památníkem – ji análně znásilní. Stine má zlomenou čelist a tři žebra, vnitřní krvácení, léze a rány po celém těle a k tomu těžký otřes mozku. Zahájili jsme u ní preventivní léčbu proti HIV." Christine Foghová přešla ke dveřím od pokoje, který ležel na druhé straně chodby, a vzala za kliku. „Ehm, ano: a chybělo jen několik málo milimetrů k tomu, aby jí přetrhl svěrač. Takovéhle detaily jste měl na mysli?"

Lars polkl a šel za ní do pokoje.

Stine Bangová ležela v nemocniční posteli, v hlavách lehce zvednuté. Hlavu měla skoro celou ovázanou a to, co z ní bylo vidět, bylo modročerné a opuchlé. V oblasti kolem zavřených očí měla krevní podlitiny, nos nakřivo. V dolní části úst jí chyběly dva zuby. Kardiogram u postele monotónně a pravidelně pípal.

Lars popošel o krok dopředu a chystal se něco říct, ale Christine Foghová ho najednou chytila za paži.

„Pšššt, ona spí. Nebuďte ji." Odtáhla ho zase z pokoje ven. „Chtěla jsem jen, abyste ji viděl. Pojďte. Můžeme si promluvit u mě v kanceláři."

Oba se posadili na stejná místa jako předtím. Lars nechal blok v kapse. Ona si odkašlala. Zase si sundala brýle a sklopila oči.

„Mrzí mě, jestli jsem vám předtím připadala agresivní. Ale takhle –" Odmlčela se.

Lars přikývl.

„Já sám mám šestnáctiletou dceru…" Chvilku nic neříkal. „A pokud vás to může nějak utěšit, tak Stine Bangová podle mě nebude mít problémy s tím, že by ji policie, státní zástupce nebo soud nechtěli brát vážně."

Ona si ho zpoza stolu prohlížela.

„Kdy myslíte, že bude schopná s námi mluvit?“ pokračoval Lars.

„To asi bude ještě pár dní trvat. V úterý, možná ve středu.“

„Popsala nějak pachatele? Kdo ji sem přivezl?“

„Jeden starší manželský pár ze Stockholmské ulice byl kolem půl sedmé ráno venčit psa. Našli ji u paty památníku napůl v bezvědomí a studenou jako led.“

„Takže tam ležela… tři čtyři hodiny?“

„Její tělesná teplota klesla na pětatřicet stupňů. Asi bude muset počítat s tím, že ještě dostane zápal plic. Pokud jde o pachatele, stačila ho sotva zahlédnout. Černé oblečení, černá kukla s otvory pro oči. Mluvil bezchybnou dánštinou. Ehm, počkejte. Tady.“ Podala mu přes stůl žlutý samolepící papírek. „Tohle je číslo na její kamarádku.“

Lars se na něj podíval. Nějaká Astrid, podle čísla byla z Nørrebro.

„Chce to oznámit?“

Christine Foghová přikývla.

„Samozřejmě. Statistice navzdory.“ Larsovi zahořely tváře. Ona pokračovala: „Já vím, jak si policie běžně takového násilníka představuje: společenský vyvrhel bez kamarádů, prostoduchý starý mládenec, co bydlí u maminky. Jak si pak vysvětlujete, že dvě ze tří obětí znají toho, kdo je přepadl?“ Lars si odkašlal. Teď se trefila do citlivého místa. Zvedla ruku, aby nemohl protestovat. „Ale v tomhle případě si skoro myslím, že máte pravdu. Sotva to byl někdo, koho znala.“ Listovala v hromadě papírů na stole. „Tady. Když jsme ji vyšetřovali, zajistili jsme stopy. Máme vzorky pachatelova semene a slin. Laboratoř nám slíbila, že koncem příštího týdne budeme mít profil DNA.“

„Otisky prstů žádné?“

Zavrtěla hlavou. Lars jí podal vizitku.

„Problém u těchhle případů… ano, to asi víte?“

„Ale ano, díky. Pokud oběť a pachatel předtím nebyli v kontaktu, často se případ objasní jen díky náhodě. Někdy až po letech. Pokud se tedy vůbec objasní.“

Lars vstal. Po letech. Pokud. Přesně tak. Díky, Ulriku!

Podali si ruce. Jemu se její ruku moc pouštět nechtělo. Usmála se. Pak jí pokynul a z kanceláře odešel.

7

„To mi musíš prominout.“ Ulrik pořád lapal po dechu. „Tak jsem to nemyslel, abys u toho byla. Nepočítal jsem, že to bude tak…“

Larsova záda zmizela dolů po schodech.

Sanne přikývla a nechala se vést dál. Jako vždycky. Zářivky na stropě blikaly. Dlouhá chodba byla prázdná. Tehdy na dvoře, když se tam kluci po večerech scházeli na motorkách a před holkami je túrovali, dělala snad něco jiného, než že se nechala vést? A jak to skončilo?

Ulrik její myšlenky přerušil.

„Nevím, u kolika pitev jsi v Koldingu byla.“ Jeho šepot se v prázdné chodbě s ozvěnou vracel. „Ale tady nemusíš nic dokazovat. Jen dávej pozor a všímej si, co se říká. Potom to spolu probereme.“

Sanne se snažila držet s Ulrikem krok. Vstoupili do dveří, pak ještě šli krátkou chodbou. Ocitli se v podlouhlé místnosti s několika menšími kójemi po pravé straně. Levá strana byla volná a tvořila dlouhou chodbu, která kóje spojovala. Na podlaze byly velké šedé kamenné dlaždice, kóje s bílými obkladačkami na stěnách vypadaly jako starodávné operační sály.

Ulrik ji táhl až na druhý konec místnosti, kde pod zářivkami stály černé stíny. Když přišli blíž, otočil se k nim Allan a zamával na ně.

„Kde je Lars?“

U pitevního stolu s Miřinou mrtvolou stáli Frelsén a Bint, každý z jedné strany. Měla velkou, nenasytnou pusu, rty z namodralého masa; z jednoho bodu mezi prsy jí dolů k Venušinu

pahorku stékala žlutá mastnota. Pod ní byly v pitevním stole příčné drážky, kudy mohla odtékat krev. Ty dnes nebyly nutné.

Ulrik si sundal čepici.

„Lars požádal o přeložení k policii na severním Sjællandu. Přesunul jsem ho na jinou práci. Prozatím vedu tohle vyšetřování já." Rozhlédl se po kroužku kolem sebe.

Frelsén si odfrkl.

„Nic hloupějšího jsem už dlouho neslyšel," mumlal si pro sebe.

„Pardon?" Ulrik popošel o krok blíž.

„Jo, jo. Já se do tvých dispozic míchat nebudu." Frelsén se opřel rukama o pitevní stůl a sklonil se k mrtvole; zdánlivě si toho nevšímal. „Ale Lars je jeden z nejschopnějších vyšetřovatelů, co jsem kdy poznal –" Podíval se z Ulrika na Sanne.

Znovu jí bylo čtrnáct. Motorky ve vlahém letním večeru štěkaly. Motor se jí chvěl mezi útlými stehny.

„Snad abychom se vrátili k té pitvě." Ulrik se začal potit.

„Proto jsme přece tady." Frelsén na ni mrkl. „Binte?"

Bint strčil ruce do mrtvoly. Sanne se dívala jinam. V nemocnici Jihodánské univerzity v Odense se několika pitev zúčastnila, ale tam v té světlé místnosti vládla úplně jiná atmosféra. Tady neměli okna. Odsud člověk nevyjde ven celý.

„Játra, čtrnáct set padesát šest gramů." Bint se otočil, aby údaj zapsal. Soustředila se na jeho ruku, na fixu, která tančila po bílé tabuli. Srdce, mozek a ledviny už měli zapsané. Očima sledovala Binta, jak se zase otáčí k pitevnímu stolu. Frelsén stál na druhé straně a prohlížel si obličej mrtvé.

„Je to zvláštní směs. Něco východoevropského, Česko, nebo možná Slovensko. Ale je tu ještě něco jiného – Ukrajina nebo Gruzie."

Sanne se s šeptem naklonila k Ulrikovi.

„Jak to proboha může poznat?"

„Podle stavby obličeje," odpověděl jí Ulrik taky šeptem. „Nejspíš podle kostí. Já jsem to nikdy nepochopil. Ale trefí to vždycky přesně."

Sanne se od Ulrika zase odtáhla. Pořád se potil. Bint se potýkal se střevy, která nechtěla na váze ležet v klidu.

„Žádný mrtvolný pach, žádné plyny." Frelsén mrtvolu očichával. „Za starých časů jsme vždycky u pupku udělali dírku a podrželi u ní zapálený doutník – jo, to samozřejmě bylo předtím, než kouření zakázali. Ten plamen někdy vyletěl až tři metry vysoko." Sanne zavřela oči a byla ráda, že posnídala jen lehce. Frelsén pokračoval jakoby nic. „Ale tahle je celá napumpovaná glutaraldehydem. Veškerá bakteriální flóra je mrtvá."

„Co?" To se ozval Ulrik.

„Glutaraldehyd. Tím se za mých studií prezervovaly mrtvoly používané k výuce anatomie. Dneska se přešlo na formaldehyd."

Ulrikovi poskočil ohryzek. Allan udělal dva kroky zpátky a posadil se na jedinou volnou židli v místnosti.

„A jak –?" zeptal se.

„Ten zápach si člověk nesplete. Na vnitřní straně pravého stehna jsou vidět vpichy od kanyly. Ten chlap ví, jak se to dělá – či jak se to dělalo."

„Ale proč –" Allan se pokusil vstát a dopadl těžce zpátky na židli. „Proč by ji prezervovali? Říkala jsi, že ji zmlátili?"

Sanne se pohnula. Ulrik se na ni zadíval, když otevřela pusu.

„Zbili ji její pasáci, necelý týden předtím, než zmizela. Ty modřiny jsou asi od toho."

„S největší pravděpodobností." Frelsén si přitáhl elektrickou lupu k jejímu pravému prsu. „Podlitiny na prsou a pažích. Ty vznikly několik dní předtím, než nastala smrt. Koukejte, jak ta černá barva přechází v zelenou."

„A kdy jsi mi to hodlala povědět?" otočil se Ulrik k Sanne.

„Nebyl čas – předtím…“ Zopakovala, co říkala Larsovi venku. Věty z ní lezly, jako kdyby klopýtaly.

Ulrik přikývl, když skončila, a přejel si palcem po vnitřní straně potního pásku.

„A její poslední zákazník?“

Sanne zavrtěla hlavou.

„Poslední, kterého viděly, měl bílý Opel Kadett. Ale jedna z těch holek ji potkala ještě hodinu poté…“ Vytáhla notes a listovala. „… asi ve tři čtvrtě na deset na Senném trhu, cestou do Skelbækské ulice. Byla si koupit drogy.“

„Na Mariánském náměstí.“ Ulrik přikývl. „Byla jsi tam?“

„Říkala jsem si, že tam zajdu dneska.“

„Vezmi si s sebou Allana. Narkomani jsou celkem v klidu, ale dealeři jsou někdy agresivní, když je nablízku policie. Kam chodila Mira šlapat?“

„Do Skelbækské ulice nebo na Vesterbroskou třídu, mezi…“ Sanne se znovu podívala do svých poznámek. „… Vesterbroským náměstím a Viktoriinou ulicí. Určitě se poptám i tam.“

„Zkus to v kioscích.“ Ulrik si čepici znovu nasadil, na Miřinu mrtvolu se nedíval. „Ti o tom, co se děje, vědí všechno. Až na tom náměstí skončíte, přivedete k výslechu oba bratry Bukoshiovy.“ Pokývl na Frelséna a Binta. „Jakmile budete mít zprávu hotovou, chci ji mít na stole.“ Pak s dupotem z pitevny odešel.

Frelsén se za ním díval a vrtěl hlavou.

„Já jsem ještě neskončil…“

Ulrik se ve dveřích otočil.

„Aha?“

„Ano, to rozbité sklo, co měla pod ramenem.“

Sanne se zachvěla a vzpomněla si na Frelsénovu baterku, jak se den předtím v jejím světle to sklo zablesklo. Přesto se o krok přiblížila, když Frelsén nadzvedl mrtvole levé rameno. Na zá-

dech měla spoustu větších i menších ran.

„Vlny s ní pohazovaly sem a tam a převrátily tělo na to sklo, ať to bylo, co chtělo. Tak se to rozbilo. Řekneme technickému oddělení, aby to poskládali dohromady, ale troufnul bych si vsadit na půlku oka…“ Frelsén se odmlčel. Jako by o něčem přemýšlel. O nějakém vtipu? V horním rtu mu zacukalo, pak neutrálním tónem pokračoval: „Zdá se, že to jsou zbytky oční protézy – skleněného oka.“

8

Policejní ředitelství na Policejním náměstí. Široké, mocné, nedobytné.

Po modrém, hlubokém nebi se táhly lehké mraky. Lars kývl na hlídače u vchodu a vydal se do labyrintického systému chodeb a schodišť. Jako mladý policista z pohotovostního oddělení míval před odchodem za úkol kontrolovat, jestli okna a dveře v celé budově jsou zavřené. Nejednou zabloudil a musel se z oken podívat na okolní ulice, aby se zorientoval. Ale nakonec se v tom systému naučil pohybovat.

Zastavil se předtím v kavárně Baresso na rohu Ševcovské uličky a pěší zóny, kde pracovala Astrid, kamarádka Stine Bangové. Večer předtím se obě dvě a ještě třetí kamarádka, Maya, u Stine doma uvedly do nálady. Potom jely na kole do italské restaurace ve Fialkové – hned u Jorckovy pasáže – a skončily v Penthouse v Severní ulici.

Lars si představil Marii, nahou a zmlácenou, na trávě v parku, jak se nemůže pohnout ani si zavolat pomoc.

Strčil hlavu do zatuchlé kanceláře, kterou měl Kim A. dohromady s Frankem.

„Přijdete ke mně? A sežeňte taky Lisu." Potom se zase stáhl, dřív než stačili odpovědět. Kim A. na něj jako vždycky zíral, jako kdyby byl vzduch.

Toke už tam seděl, když Lars vešel dovnitř. Zvedl se trochu moc rychle z rohu jeho psacího stolu, v rukou měl kopii složky o Stine Bangové.

„No, už taky bylo načase. Čekáme celé dopoledne."

Lars neodpověděl a pověsil si bundu přes opěradlo židle

u psacího stolu. Toke se posadil a dal si nohu přes nohu.

„Jak to vypadá s bytem?“

„Výborně, díky.“ Lars se posadil a rukama si mnul obličej. „Musím se jenom zařídit. Určitě pozdravuj švagra, že děkuju…“

Vtom se dveře otevřely, bez zaklepání. Vešli Kim A. a Frank. Malá kancelář se zničehonic zdála přeplněná.

„Lisa tu bude hned,“ oznámil Frank a posadil se na okenní parapet. Kim A. se se svým víc než stokilovým tělem postavil doprostřed místnosti. Masité tváře se mu chvěly. Lars si ho nevšímal.

„Předpokládám, že informace k případu jste dostali.“ Vylovil cigaretu, ale nezapálil si ji. Potřeboval jenom mít něco v rukou. „Byl jsem navštívit oběť, Stine Bangovou…“

Toke zvedl ruku. Lars kývl a Toke hodil na stůl výtisk fotografie.

Všichni se sklonili ke stolu a fotku formátu A4 si prohlíželi. Stine Bangová ležela na nosítkách na chodbě Královské nemocnice, zjevně v bezvědomí. Z druhé strany nosítek stála Christine Foghová a skláněla se k ní. Stine byla nahá, ale někdo jí přes rozkrok položil ručník. I na zrnité fotografii byla zřetelně vidět změť tmavých fleků a ran po celém jejím útlém těle, obličej se jí téměř ztrácel v koláčích sražené krve. Nos nakřivo, oči zavřené. Kdyby je chtěla otevřít, nedokázala by to.

Ozvalo se zaklepání a dveře se otevřely. Vešla Lisa Baková. Malá a pružná, s velkýma hnědýma očima. Krátké, tmavě blonďaté vlasy jí trčely do všech stran.

„Tak co?“ zasmála se na Franka. Toke jí udělal místo u stolu.

Lisa se mrkla na fotografii a úsměv ji přešel.

„Do prdele, nějakej psychopat.“

Nikdo jí neodporoval.

„Ty jsi s obětí nemluvil?“ Frankův pihovatý obličej byl v protisvětle skoro průhledný.

Lars zavrtěl hlavou, pověděl jim o schůzce s Christine Foghovou a poté jim zopakoval, jak si to vysvětluje Astrid: Na tanečním parketu se na Stine mačkal nějaký kluk, šel za ní, když musela na záchod. Byl asi tak o hlavu vyšší než Stine, se světlehnědými kudrnatými vlasy. Barvu očí si Astrid nepamatuje.

Lisa si stoupla zády ke dveřím, když Lars mluvil. Ostatní se vrátili tam, kde seděli předtím. Pohledu na vytištěnou fotografii, na otevřenou ránu na Larsově stole, se všichni vyhýbali.

Lars si odkašlal.

„Toho kluka, o kterém Astrid mluvila, musíme najít."

Všichni po řadě přikyvovali. Lars se na ně na jednoho po druhém podíval. „Sotva bude trvat dlouho, než se k tomu případu dostanou média. Ty obrázky –" Ukázal na zadní stranu vytištěné fotografie. „Ty nesmí skončit v bulváru ani na internetu. Jednou už znásilněná byla."

Toke přikývl, složil fotku a strčil si ji zase do náprsní kapsy.

Lars se opřel do opěradla.

„Stine z Penthouse odešla ve dvě v noci. Na kole to do Východní hradební ulice není víc než deset minut. Tam ji přepadli ve dvě čtyřicet. Byla opilá, takže řekněme patnáct minut. Co se dělo v těch pětadvaceti minutách mezi tím? Kime, Liso – vy si vezmete tu restauraci a diskotéku. Někdo určitě něco viděl. Frank a Toke si promluví s taxislužbami. Po Východní hradební jezdí tou dobou taxíků hodně."

„Italská restaurace?" Kim A. už si to jméno zapisoval do bloku.

Schůzka skončila. Ostatní se vytratili a Lars zůstal sedět, opřený do židle, s rukama za hlavou. Potřeboval si dát cigáro.

S trhnutím se posadil a sáhl po mobilním telefonu.

„Christine Foghová? Tady Lars Winkler, oddělení vražd. Už jsme spolu mluvili, o Stine Bangové."

„Já si vás pamatuju, pane policajte.“ Měla trochu hlubší hlas než ráno.

„Nedošlo v jejím stavu k nějaké změně?“

„Ne, udržujeme ji ve spánku.“

„Mám jenom jednu otázku. Máte někde napsáno, jak je vysoká?“

Na druhém konci šustily papíry.

„O tom tu vlastně nic nemáme. Hned vám zavolám zpátky.“

Ohýnek se prožíral papírkem a on svými kroky opisoval mezi sloupy ve sloupové chodbě náhodné osmičky. Když byl v půlce cigarety, zazvonil telefon.

„Eleno?“

„Tak tě tu zase vítám, Larsi.“ Zaváhala. „Měl ses… byl to prima výlet?

„Hmm.“ Pořádně z cigarety potáhnul a najednou měl ohýnek hrozivě blízko u rtů. V nose ho štípal smrad, jak si připálil neoholené vousy. Rozkašlal se.

„Jsi nemocný?“

„Ne, ne,“ ujišťoval ji. „Cos chtěla?“

„Už ses v tom bytě zařídil?“

„Jak se to vezme. Vždyť jsem se zrovna –“

„Hele, stavíš se zítra u mě v obchodě? Třeba v jednu hodinu?“

„To se mi moc nehodí. Jsem právě uprostřed –“

„Larsi. Víš přece dobře, že já odsud nemůžu odejít.“ V jejím hlase bylo slyšet med i ocel. „Od zítřka máš na dva týdny Marii – nezapomněl jsi na to, že ne?“

Jako obvykle bylo nakonec po jejím.

„Jo, jo. Zkusím to stihnout. Ale –“

V pozadí zazvonil zvonek.

„Budu muset končit,“ řekla. „Takže nezapomeň, zítra v jednu.“

Šel po kuřácké pauze nahoru do schodů. Vtom zavolala Christine Foghová.

„Sto šedesát sedm."

„A její podpatky?"

„Přesně pět centimetrů."

„Takže byl o dobrých dvacet centimetrů vyšší než ona." Lars sevřel telefon mezi čelist a rameno a napsal si na ruku 190 a 167+5. „Děkuju vám."

V čísle 4 na náměstí Folmera Bendtsena, v přízemí vpravo, byla večerka, či přesněji SUPER V ČERKA, pokud člověk měl věřit ceduli nad vchodem. Lars si sklíčeně prohlížel červené desky namísto fasády, temný lokál uvnitř a bedýnky s továrně pěstovanými květinami venku. V jednom okně stály hromady toaletního papíru a kartony s džusem. V druhém byly reklamy na Jolly Colu a Jolly Lime. Tenhle interiér už neviděl architekta hodně dlouho.

Takže tady si odteďka bude kupovat kingsky? A noviny, i když ty četl čím dál méně.

Okolo profrčel skútr. V tom vzdušném víru se Larsovi zatřepotala bunda. Někdo za řidičem skútru něco křičel.

Lars vešel do krámu a podíval se na řadu časopisů pod pultem, které zalévalo nemilosrdné světlo zářivky u stropu. Obličeje na jejich lesklých titulních stránkách se pohybovaly v široké paletě barev. Od prasečí růžové přes světlou mokka až po čokoládově hnědou.

Myslel na Elenu, na jejich rozhovor v telefonu. Začínal mít špatnou náladu. Pohledem znovu přejížděl po titulních stránkách časopisů. Ze všeho, co by měl člověk v tomhle životě vykonat, toho dokázal stihnout hodně málo.

„Hmmm." Za pultem si odkašlal nějaký hlas.

Lars zvedl hlavu. Za pokladnou stál obtloustlý kluk se svět-

lými vlasy a vodnatýma očima. V tričku a teplákách. Víc než sedmnáct mu určitě nebylo.

„Ty asi budeš v okruhu několika kilometrů jedinej Dán, co pracuje ve večerce."

Kluk se smál.

„Většina lidí je úplně stejně překvapená jako vy. Ale jen málokdo se odváží něco říct. Co to bude?" Kluk se otočil bokem. Za ním byla stěna plná časopisů.

„Ehm… ne, díky. Chci říct… dneska ne… Já…" Odmlčel se. „Vezmu si jenom dvoje modrý kingsky."

Kluk položil dvě krabičky modrých King's na štos bulvárních novin, co na pultě ležely. *Tajná minulost nadějné političky: dělala luxusní prostitutku*, hlásala tlustá písmena táhnoucí se přes ne zrovna lichotivou fotku ženy, o níž se v nadpise mluvilo. Lars vytáhl kartu a protáhl ji terminálem.

„Já tu taky jenom pomáhám," řekl kluk. „Kiosek patří tátovi jednoho spolužáka. Ten je z Íránu. Takže jste se moc nespletl."

Lars otevřel jednu krabičku a tázavě se na mladého prodavače podíval. Ten přikývl a dál se usmíval od ucha k uchu.

„Jen si zapalte. Tady se kouří pořád." Pohodil hlavou směrem k zadní místnosti. Nesly se odtamtud roztoužené tóny strunného nástroje, který Lars neznal, a perličkový závěs ve dveřním otvoru pomalu povlával sem a tam.

Lars si zapálil kingsku a vyfoukl kouř nosem.

„Zrovna jsem se nastěhoval sem do dvojky." Ukázal palcem za sebe přes rameno. „Jak tady máte otevřeno?"

„Jo, dřív než o půlnoci určitě nezavíráme, a jsme tu každý den. No ale já jsem tu jen párkrát týdně. Chodím taky do školy."

Lars přikývl. To se nesmí zanedbávat.

„Díky za pokec," řekl. „Tak zatím."

„Rádi vás tu uvidíme."

Lars vycházel z kiosku, zrovna když se do stanice vedle hrnul vlak. Zaznamenal ten sykot až poté, co opadl, když stál před číslem 2 s klíči v ruce.

Že by si tady přece jen už pomalu zvykal?